ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **Diakonie ČCE-hospic Citadela,** se sídlem Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, zastoupené JUDr. Jaroslavem Tomáškem, advokátem se sídlem sady 5. května 46, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2009, č. j. 12795/09-1200–701996, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 6. 2011, č. j. 29 Ca 195/2009 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Projednávaný případ se týká daňového postavení církevních právnických osob, konkrétně se zabývá otázkou daní z příjmů církevních právnických osob a interpretaci pojmu členství a členský příspěvek v § 24 odst. 2 písm. d) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDP“).

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 8. 2009, č. j. 12795/09-1200–701996, zamítl odvolání

proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Valašském Meziříčí ze dne 19. 12. 2008, č. j.: 71031/08/405921804439, jímž byla žalobkyni, hospici Citadela, dodatečně vyměřena dle ustanovení § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP"), daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 87.000 Kč a současně podle § 37b odst. 1 písm. a) ZSDP sděleno penále ve výši 17.400 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně je právnickou osobou vzniklou a registrovanou podle zákona č. 3/2002 Sb., o církvích a náboženských společnostech, v platném znění (dále jen „zákon o církvích"), k účelu poskytování domácí hospicové péče. Jejím zakladatelem je Diakonie Českobratrské církve evangelické (dále jen „Diakonie") a je považována za poplatníka, který nebyl zřízen nebo založen za účelem podnikání, viz § 18 odst. 3 a násl. ZDP. Ze zprávy o výsledku daňové kontroly vyplývá, že žalobkyně neprokázala oprávnění daňového výdaje v podobě uhrazeného příspěvku na činnost ústředí v celkové výši 508.000 Kč, proto správce daně o tuto částku zvýšil základ daně.

[3] Proti citovanému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítla, že žalovaný vymezil pojem členství použitý v ustanovení § 24 odst. 2 písm. d) ZDP příliš úzce a formalisticky. Členství, které je nutnou podmínkou pro provozování činnosti daňového subjektu, je třeba podle žalobkyně chápat šířeji, což doložila podobně jako v řízení před správním orgánem listinnými důkazy: svými vnitrocírkevními předpisy a právní analýzou zpracovanou dvěma advokátními kancelářemi.

[4] Krajský soud se ve svém rozsudku zcela ztotožnil s právním názorem správního orgánu, když dospěl k závěru, že částku v souhrnné výši 508 000 Kč zúčtovanou do daňově účinných nákladů předmětného zdaňovacího období, nelze uznat za prokázané náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 2 písm. d) ZDP či § 24 odst. 1 ZDP. Podle soudu žalobkyně své důkazní břemeno neunesla a nepřesvědčila soud o svém právním názoru, neboť neprokázala oprávněnost uplatněných výdajů, resp. nepředložila žádný relevantní důkazní prostředek, ze kterého by se dala dovodit jejich oprávněnost. Z těchto důvodů žalobu jako nedůvodnou výše citovaným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost

[5] Proti výše citovanému rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka") v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodů stanovených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení) § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a konečně v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tvrzená nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé). Konkrétní argumentace stěžovatele následuje v jednotlivých bodech přezkumu kasační stížnosti.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil s tím, že se plně ztotožňuje s rozhodnutím krajského soudu a nesouhlasí s argumentací stěžovatelky, že rozhodnutí není dostatečně

odůvodněno. Žalovaný trvá na svém právním názoru a považuje rozsudek krajského soudu za řádně odůvodněný, což dokládá na citacích z jeho odůvodnění. Žalovaný se dále ztotožňuje s rozhodnutím soudu ohledně podřazení členského příspěvku pod § 24 odst. 2 písm. d). V neposlední řadě se žalovaný vyjádřil k namítané nezákonnosti ve správním řízení s tím, že stěžovatel tuto vadu ve své kasační stížnosti nikterak nekonkretizoval, tudíž se žalovaný nemůže relevantně vyjádřit, nadále však trvá na zákonnosti jím vedeného správního řízení. Žalovaný uzavírá své vyjádření návrhem, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost v plném rozsahu zamítl.

IV. Řízení před Nejvyšším správním soudem a posouzení věci

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost splňuje zákonem požadované náležitosti, je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[8] Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

IV. A Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[9] V kasační stížnosti stěžovatel zcela obecně namítá kasační důvod týkající se vad správního řízení, aniž by však dále jakkoliv konkretizoval, v čem tvrzené porušení předpisů ze strany správního orgánu spočívá a v jakých konkrétních pochybeních vytýkanou nezákonnost spatřuje, pouze obecně cituje příslušné zákonné ustanovení. Nejvyšší správní soud tedy v souladu se svou ustálenou judikaturou nevyhodnotil tuto část kasační stížnosti coby kasační bod.

IV. B Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[10] Stěžovatelka namítá i nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí, a to ze tří důvodů.

[11] V prvé řadě spatřuje nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí v nedostatku důvodů rozhodnutí, podle stěžovatelky totiž nepostačuje, že soud v rozsudku pouze souhlasil s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu a poukazem na soulad s právními předpisy.

[12] Nejvyšší správní soud v této souvislosti navazuje na svou předchozí judikaturu, zejména pak na rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS.), jehož nosná právní věta zní: *„II. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“*

[13] Podle ustálené judikatury tedy nelze nedostatkem důvodů pak rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Na podkladě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti není opodstatněná. Krajský soud, třebaže se k některým otázkám vyjádřil poměrně úsporně, dostál požadavkům kladeným na soudní rozhodnutí a svůj závěr ve vztahu ke stěžovatelce řádně odůvodnil, a to zejména ve čtvrtém odstavci na straně 5 rozhodnutí krajského soudu a prvním odstavci na straně 6 rozsudku.

[14] Druhá část námitky směřuje k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí rovněž pro nedostatek důvodů, když stěžovatelka má za to, že odůvodnění rozhodnutí krajského soudu se opíralo o důvody, které nebyly v daňovém řízení zjišťovány.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí krajského soudu a shledal, že krajský soud v mnohém pouze myšlenkově navazuje na správní rozhodnutí (např. viz třetí odstavec na straně 7 rozhodnutí krajského soudu) a při svém rozhodování se nezabýval ničím, co by se již neřešilo v rámci daňového řízení. Stěžovatelce tedy nelze dát za pravdu v tom, že by se krajský soud opíral o důvody, které nebyly zjišťovány v rámci správního řízení.

[16] Třetí část námitky napadající nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu (a potažmo i krajského soudu) se váže k otázce, zda je pojem členství užitý § 24 odst. 2 písm. d) neurčitým právním pojmem se specifickými nároky na aplikaci a interpretaci, které podle stěžovatelky správní orgán a potažmo i krajský soud nedodržely.

[17] Tzv. neurčitý právní pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti obsahově nejasné, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit např. v závislosti na místu a času či dalších skutkových okolnostech provázejících aplikaci normy. To však neznamená, že každý právní pojem v zákonné normě je zároveň neurčitým právním pojmem. Nejvyšší správní soud má za to, že pojem členství v zákoně o daních z příjmů pod obecné vymezení neurčitých právních pojmů nespadá a správní orgán tedy specifickou povinnost obecného vymezení, subsumování, výkladu a aplikace neměl.

[18] Nad rámec věci je však třeba podotknout, že přestože se o neurčitý právní pojem nejedná, správní orgán ve svém rozhodnutí otázku členského poměru zevrubně analyzoval, interpretoval ji v obecném i konkrétním kontextu a nepominul ani otázku ústavní konformnosti.

[19] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že tuto část kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. považuje za nedůvodnou.

IV. C Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[20] V neposlední řadě Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkumu klíčové otázky členského příspěvku a jeho možného podřazení pod § 24 odst. 2 písm. d). Z citovaného ustanovení je zřejmé, že stěžovatelka byla povinna prokázat, že povinnost členství vyplývá ze zvláštního právního předpisu, nebo že členství je nutnou podmínkou k provozování předmětu podnikání (činnosti).

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že daný případ pod ustanovení § 24 odst. 2 písm. d) spadá a tvrdí, že krajský soud tuto právní otázku nesprávně posoudil. Co se týče konkrétní argumentace, pouze neurčitě odkazuje na obsah své správní žaloby v řízení před krajským soudem.

[22] Stěžovatelka dále k této námitce vytýká krajskému soudu, že se zabýval pouze otázkou neunesení důkazního břemene. Zde se však stěžovatelka mýlí ve výkladu rozhodnutí krajského soudu a směšuje právní a skutkové otázky. Krajský soud totiž v rozsudku nezpochybnil skutková tvrzení, která jsou nadto mezi žalobkyní a žalovaným nesporná (např. zaplacení příspěvku) a v žádné části netvrdí, že by žalobkyně nebyla dostatečně důkazně aktivní po této stránce, vyjádřil se pouze v tom smyslu, že žalobkyně nepřesvědčila soud a správní orgán o právní stránce věci. Jinými slovy, správní orgán i soud považovaly její výklad sporné právní otázky příspěvků a jejich podřazení pod § 24 odst. 2 písm. d) za nesprávný.

[23] Pokud jde o přezkum sporné právní otázky, je nejprve nutno osvětlit strukturu církevní náboženské osoby. Pod pojmem *registrované církve a náboženské společnosti* jsou chápány subjekty vzniklé dle zákona č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů („zákon o církvích a náboženských společnostech“), ve znění pozdějších předpisů. Pod pojmem *právnické osoby evidované podle zákona upravujícího postavení církví a náboženských společností* jsou chápány subjekty vzniklé dle zákona č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů. Jedná se zejména o právnické osoby založené registrovanou církví a náboženskou společností dle § 15b odst. 1 a evidovanou dle § 16 a § 16a zákona o církvích a náboženských společnostech. Registrované církve a náboženské společnosti a právnické osoby evidované podle zákona upravujícího postavení církví a náboženských společností patří mezi ty poplatníky daně z příjmů právnických osob, kteří nejsou založeni nebo zřízeni za účelem podnikání – viz § 18 odst. 8 zákona o daních z příjmů obsahující demonstrativní výčet těchto poplatníků.

[24] Stěžovatel, Diakonie-hospic Citadela, má tedy specifické právní postavení: *de iure* je samostatnou církevní právnickou osobou zřízenou Diakonií Českobratrské církve evangelické, hlavním posláním je charitativní činnost, primárně pak sociální služby-péče o umírající. Základními vnitrocírkevními předpisy jsou Řád diakonické církve a Organizační řád. Z hlediska zákona o daních z příjmů je považována za poplatníka, který nebyl zřízen nebo založen za účelem podnikání. *De facto* je však v souladu s vnitřními církevními předpisy závislou právnickou osobou. Diakonie-hospic Citadela je integrální součástí Diakonie ČCE, její vznik, fungování a zánik je v rukou ústředí církve, členský příspěvek

na činnost církve obecně zakotvený ve vnitřních církevních předpisech pak odvádí na základě rozhodnutí ústředí.

[25] Ze zákonného znění plyne, že členské příspěvky lze coby daňové náklady z hlediska § 24 odst. 2 písm. d) zákona o daních z příjmů uznat ve dvou situacích: pokud povinnost členství vyplývá ze zvláštního právního předpisu (typicky profesní komory jako Lékařská komora, Advokátní komora nebo Komora daňových poradců) nebo v případě, kdy je členství nutnou (např. ekonomickou) podmínkou k provozování předmětu podnikání (činnosti), tato nutnost musí být objektivní a průkazná.

[26] Správní orgán zaujal názor (a rozsudek krajského soudu plně přejal jeho stanovisko), že mezi Diakonií-hospicem a ústřední Diakonií neexistuje členský poměr ve smyslu zákona o daních z příjmů a že je vyloučeno, aby byly příspěvky na činnost ústředí z hlediska daňového zákona chápany jako členské příspěvky podle § 24 odst. 2 písm. d) zákona o daních z příjmů.

[27] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka předložila kromě stanovisek advokátních kanceláří i svůj vnitrocírkevní dokument, Řád diakonické práce Českobratrské církve evangelické (dále též „Řád“). Z tohoto církevního předpisu je mj. zřejmé, že stěžovatelka je integrální součástí Diakonie a součástí větší struktury, v jejímž rámci je prováděna diakonická práce. Jednotlivá střediska Diakonie se podílejí podle č. 19 bodu 1 písm. c) na financování Diakonie povinným odběrem služeb nebo povinnými příspěvky. Tento příspěvek na činnost ústředí je povinným odvodem závislým na dosažených příjmech, fakturovaných fixními položkami, a to z rozhodnutí představenstva Diakonie, které podle Organizačního řádu stanoví jeho výši.

[28] Jedná se tedy nikoliv o členský poměr ve smyslu ZDP, který byl zákonnou podmínkou nebo nezbytnou ekonomickou podmínkou k provozování činnosti, ale o prosté začlenění církevní právnické osoby do organizační struktury zřizovatele, přičemž pojmy členství a začlenění do organizační struktury nelze zaměňovat.

[29] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s argumentací správního orgánu a krajského soudu, že mezi Diakonií-hospicem Citadelou a ústřední Diakonií CČE není členský poměr ve smyslu zákona o daních z příjmů, ale jde v zásadě o vztah zřizovatel - zřizovaný. Hospic Citadela totiž sice má postavení samostatné církevní právnické osoby, ale podle vnitřních předpisů je přes toto právní postavení integrální součástí Diakonie CČE a jeho vznik, fungování i zánik je zcela v rukou ústředí. Co se týče ekonomické nutnosti členského příspěvku, stěžovatelka provozuje svoji činnost z části z prostředků hrazených klienty hospice a z části z jiných zdrojů (státní příspěvky, příspěvky z jiných veřejných zdrojů), nelze proto souhlasit s jejím názorem, že bez zaplacení povinného příspěvku by nemohla provozovat svoji činnost.

[30] Členský příspěvek placený hospicem na činnost ústředí se tak (a i zde soud přijímá právní názor správního orgánu) spíše blíží podílu na zisku, který nelze podřadit pod vymezení členských příspěvků coby nákladů ve smyslu zákona o daních z příjmů. Lze tedy uzavřít, že příspěvky, které hospic Citadela odvedl ústředí, nelze subsumovat ani pod jednu

možnost předvídanou v § 24 odst. 2 písm. d) zákona o daních z příjmů (zákonná podmínka či ekonomická nutnost).

[31] Soud neopomíjí ani ústavní dimenzi tohoto případu, konkrétně pak ústavně zaručené právo církví a náboženských společností na autonomní správu vnitřních záležitostí a organizaci. Ústavní soud v tzv. velkém církevním nálezu ze dne 29. 11. 2002, č. 4/2003 Sb., vyslovil: „*Zásada náboženského pluralismu a tolerance je dále provedena v čl. 15 odst. 1 a v čl. 16 Listiny. Čl. 15 odst. 1 Listiny stanoví, že svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání je zaručena a že každý má právo změnit své náboženství nebo víru anebo být bez náboženského vyznání. Podle čl. 16 Listiny každý má právo svobodně projevovat své náboženství nebo víru buď sám nebo společně s jinými, soukromě nebo veřejně, bohoslužbou, vyučováním, náboženskými úkony nebo zachováváním obřadu (odst. 1). Církve a náboženské společnosti spravují své záležitosti, zejména ustavují své orgány, ustanovují své duchovní a zřizují řeholní a jiné církevní instituce nezávisle na státních orgánech (odst. 2). Výkon těchto práv může být omezen zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu veřejné bezpečnosti a pořádku, zdraví a mravnosti nebo práv a svobod druhých (odst. 4)...Z toho, co bylo uvedeno, rovněž přímo vyplývá zásada autonomie církví a náboženských společností spočívající především v tom, že stát do činnosti církví a náboženských společností nesmí zasahovat a pokud se aktivita církví omezí na vnitřní záležitosti (zejména na organizační členění), není principiálně možno tato opatření přezkoumávat před státními soudy.*“

[32] V nálezu ze dne 20. října 2011, sp. zn. IV. ÚS 3597/10, který řešil otázku pracovního poměru duchovního a vnitrocírkevních předpisů, Ústavní soud rozhodl, že trvání služebního poměru duchovních nemůže být předmětem soudního přezkumu, protože státní moc není oprávněna do záležitostí vnitřní autonomie církve zasahovat: „*Zásada autonomie církví a náboženských společností tak nachází výraz v maximálním možném omezení zásahů státu do jejich činnosti s tím, že zejména vnitřní záležitosti těchto subjektů principiálně nelze činit předmětem soudního přezkumu.*“

[33] Nejvyšší správní soud v obdobné otázce (které mešní víno má být používáno při římskokatolické bohoslužbě) rovněž judikoval, že vnitřní otázky církve nemohou být předmětem soudního přezkumu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2008, č. j. 2 As 54/2007 - 94).

[34] Soud proto považuje za nutné zdůraznit, že plně respektuje ústavní právo církví a náboženských společností na autonomii v otázkách organizace a vnitřního života církve. Soud v této věci nikterak nepřezkoumává vnitřní předpisy církve, naopak ctí právo církve uspořádat si samostatně svou vnitřní strukturu a pravidla. Opačný postup, tedy podrobení těchto otázek soudnímu přezkumu, by vedl podle názoru Nejvyššího správního soudu k nepřípustnému zasahování do sféry vnitřní autonomie církví, a byl by tak nepřípustným aktivismem soudní moci.

[35] Je však třeba odlišovat situace, v nichž církve řeší otázky církevní, které se týkají jejího vnitřního života, tzv. za zavřenými dveřmi (postavení duchovních, mešní víno), od těch, v nichž se autonomní vnitřní zřízení promítá do vnějšího světa (mezi něž patří i projednávaný případ), a kde se církve či jimi zřízené právnické osoby pohybují v prostoru

„*světských*“ daňových zákonů, jež jsou souladu s principem rovnosti závazné pro všechny subjekty bez rozdílu jejich právního původu.

[36] Tato vnitřní struktura vstupuje v ekonomických záležitostech do vnějšího světa stejně jako kterýkoliv jiný právní subjekt, a je pouze na církvi samotné, aby předvídala ekonomické důsledky a dopady, které její vnitřní uspořádání může mít v sekulárním světě daňových předpisů. Zatímco tedy vnitřní uspořádání církevních subjektů (zde vztah mezi hospicem Citadelou a ústředím Diakonie) zůstává skryto za hradbami kanonického práva a nepřístupné státní ingerenci a soudnímu přezkumu, při rozhodování o problematice výdajů podle zákona o daních z příjmů nelze připustit, aby vnitřní předpisy církve měnily či dokonce negovaly všeobecně platné daňové normy.

[37] Na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že církvím zůstává právo pro své fungování zohlednit platný daňový systém a případně přizpůsobit svou vnitřní organizační strukturu s ohledem na ekonomickou prospěšnost či případnou daňovou výhodnost.

V. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly; soud mu proto jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu